

SENYAL

La poesia expressada en vers —que és un diamant, una pedra dura de múltiples facetes aconseguides a força de treballar-la, de tallar-la, de polir-la; la poesia rimada és una joia —pedra preciosa, alegria cordial— que no tots poden lluir. Solament els veritables poetes. I és poeta aquell que en escriure expressa emocions artísticament, fent ús del ritme i de la rima. De vegades una composició poètica sols té el ritme de les imatges, o de les idees, dirigides als sensoris del lector, de l'oïdor, o bé al seu subconscient, perquè del subconscient del poeta naixen, o bé a la intel·ligència, perquè de la intel·ligència vénen.

És clar. Per això veiem i admirem i fruïm tantes composicions, tantes obres poètiques, tan dispars en directrius tècniques, en estils, en escoles. En veritat hi ha tantes maneres d'expressió poètica com poetes hi ha i hi ha hagut, com autèntiques personalitats exemplars es poden discernir.

De Teodor Llorente i Querol a Almela i Vives i Joan Fuster hi ha prou més distància que la temporal. Però Fuster i Llorente i Almela i Vives i Querol són quatre poetes d'importància europea, cadascú en el seu estil, cadascú en la seua manera personal d'expressar-se, de deixar fluir el raig de la sensibilitat, de les emocions anímiques.

¿Qui s'atreviria a dir que aquesta escola o que aquella altra escola poètica no té suficient categoria per a honorar un poble en renaixença literària com és el nostre? Qui s'atreviria a dir tal cosa —i per desgràcia ja tenim mostres de tan agosarat atreviment— demostraria necessitat i engallament egoïsta alhora.

I ara heus ací un Poeta —Joaquim Cendra—, el Poeta d'ENYORANCES, que si no té encara una ben retallada personalitat dins del camp de la poètica valenciana, ha entrat ja en ell per la porta gran de la publicació del seu primer llibre, aquest petit i simpàtic ENYORANCES tan emotiu, tan ple d'harmonioses cadències, de belletats, d'imatgeria serena, d'unció religiosa. Vibrant sempre; tan arquitectònic; amb ales d'àngel i amb ressonàncies d'amplitud mediterrània, maragalliana. Poemes de factura clàssica, acadèmica, d'art major, al costat de poemes d'estructura moderna, finíssims i rutilants com un joell.. Per la porta gran entra Joaquim Cendra al camp de la lírica valenciana després d'haver passat pel sedàs, moltes vegades espessísim, de les competicions literàries i d'haver triomfat en elles. I ja dins el redòs de la nostra poètica i davant de l'acolorida Rosa dels Vents de la Rima, Joaquim Cendra, si no s'adorm sobre els llorers que ja ha collit i que ha de recollir d'ara endavant, agafat de les mans dels altres poetes valencians contemporanis —els seus companys, els seus germans d'Ideal renaixentista— puntejarà amb passa ferma i àgil la dansa glorial que honora actualment la nostra llengua que, com digué el Poeta, és més dolça que la mel.

CARLES SALVADOR